

Het Huis

Het Huis

Robin Cuypers

Schrijver: Robin Cuypers
Coverontwerp: Robin Cuypers
ISBN:
© Robin Cuypers

De oprit kraakte onder het grind toen Eva haar auto tot stilstand bracht. De lentezon brak door de kale boomtakken heen en wierp lange schaduwen over de oprijlaan. Voor hen lag het huis – een statige, licht afbladderende herenwoning met een gevel die grandeur uitademde, maar waarvan de tijd duidelijk gretig had gegeten.

"Oké," zei Lotte terwijl ze haar gordel losklikte, "dit is of het begin van een geweldig avontuur, of van een horrorfilm."

Sarah lachte. "Jij kijkt te veel series."

"Jij te weinig," kaatste Lotte terug met een grijns.

Hanne stapte als eerste uit. Haar ogen gleden langs de ramen, sommige dof van stof, andere reflecterend als zwart glas. "Ik vind het mooi," zei ze zacht, alsof ze het huis zelf niet wilde laten schrikken.

Eva gooide haar deur open en strekte haar benen. "Echt, het is een droom. En gratis! Voor minstens zes maanden." Ze draaide zich om naar de anderen. "Hij is van een vriend van mijn oom. Verblijft in het buitenland. We hoeven alleen maar het huis een beetje levend te houden."

Ze stonden even stil voor de voordeur. Vier vrouwen, vier koffers, en een zee van mogelijkheden. Lotte pakte haar telefoon en maakte een selfie. "Voor later, als we allemaal beroemd zijn geworden of vermoord," grapte ze.

Binnen rook het naar hout, stof, en iets vaags wat je niet meteen kon thuisbrengen. Geen muffe geur, eerder iets ouds. Herinneringen misschien. Het huis was grootser dan ze hadden verwacht. Een hoge hal met houten trappen, kamers met sierlijsten en haarden. Zelfs de vloer kraakte op de juiste manier.

"Holy shit," fluisterde Sarah terwijl ze haar hand over het marmeren schouwblad haalde. "Dit is geen huis, dit is een roman."

De eerste dagen gingen op aan uitpakken, kletsen, wijnavonden en samen koken. Ze lachten om het piepende leidingwerk, gilden om de eerste spin, en hadden eindeloze gesprekken over hoe ze de kamers zouden inrichten.

De vierde avond, terwijl buiten de wind begon op te steken, besloten ze samen een grote zolderkamer op te ruimen. Dozen, oude kisten, een spiegel met vergeeld glas. Sarah trok aan een hoek van het tapijt.

“Help eens?” vroeg ze.

Hanne knielde naast haar en samen schoven ze het kleed opzij. “Er zit iets onder.”

Een plank. Anders dan de rest. Nauwelijks zichtbaar, maar de groeven verraadden een toegangspunt. Eva haalde een schroevendraaier uit de keuken.

Met wat gewrik en geduw ging de plank los. Daaronder: een donkere, smalle ruimte. Koud. Stof dwarrelde op toen Eva haar zaklamp op haar telefoon aanzette en naar binnen scheen.

"Wat is dit?" vroeg Lotte, terwijl ze zich voorover boog.

Een houten kast stond tegen de muur gedrukt. Niemand zei iets toen Eva het deurtje opende. De geur kwam eerst – metaalachtig, muf, oud. Toen zagen ze het.

Kleren. Vrouwenkleren. Jaren '40 stijl misschien, vol kant en plooien. En bloed. Dorre vlekken, donkerbruin, uitgesmeerd alsof iemand er in gevallen was.

“Weg hier,” fluisterde Hanne.

Toen klikte het. Een zacht, mechanisch geluid. Alle hoofden draaiden zich tegelijk om. Bovenop een kast in de hoek stond een camera. Klein, grijs, en net iets te modern voor de rest van de ruimte.

Het rode lampje knipperde. Niemand bewoog. Alleen het rode lampje knipperde traag en constant, als de ademhaling van iets dat net wakker was geworden.

"Wat de hel is dit?" fluisterde Eva, haar stem schor.

Lotte zette een stap naar achteren. Haar rug raakte de muur, en ze kromp ineem alsof ze door het huis zelf werd teruggeduwd. "Was dat... stond die camera daar al?"

Sarah schudde haar hoofd, langzaam. "Ik heb hem daarnet niet gezien. Toch?"

Niemand antwoordde. De kast, de kleren, de geur — het was alsof de tijd daarbinnen stil had gestaan, maar dat ene rode lampje had de stilte gebroken.

Hanne stapte als eerste naar voren en nam de camera voorzichtig van de kast. Ze hield hem voor zich alsof het een gifslang was. "Er zit een geheugenkaart in."

"Doe dat ding weg," zei Lotte onmiddellijk. "Dat is ziek. Dit hele huis is gestoord."

Eva stak haar hand uit. "Wacht even. Misschien is het gewoon... oud. Een beveiligingscamera of zo? Iemand die hier vroeger woonde?"

Sarah keek haar scherp aan. "Op een plek onder een losse vloerplank? In een kast vol bebloede jurken? Serieus?"

Niemand wist wat te zeggen.

Ze namen de camera mee naar beneden, naar de woonkamer, waar de haard zacht knetterde. De warmte stond in schril contrast met de kilte die was meegekomen uit die verborgen ruimte.

Eva haalde haar laptop en stak de geheugenkaart in een adapter. Ze aarzelde even, haar vingers boven het toetsenbord zwevend. “Als hier... iets opstaat, dan moeten we het toch weten.”

“Of niet,” zei Lotte, haar armen over elkaar.

Het scherm lichtte op. Eén map. Geen naam. Binnenin: vier videobestanden. Allemaal genummerd. Geen datum, geen locatie.

“Zet er één op,” zei Hanne zacht.

Eva klikte op het eerste bestand. Het beeld was korrelig, zwart-wit. Een kamer, verlicht door een zwakke lamp. Geen mensen, alleen een lege stoel. Minuten gingen voorbij. Dan, plots, een gestalte. Vrouwelijk. Lang haar, witte jurk. Ze stond in het midden van het beeld, alsof ze zich ervan bewust was dat ze bekeken werd. Ze zei niets. Ze deed niets. Alleen kijken. Recht in de camera.

De video stopte abrupt.

Het volgende bestand toonde een andere vrouw. Deze keer huilend. Iets in haar hand, een lap stof misschien. Het beeld flikkerde en haperde, en opnieuw was het voorbij voordat iemand iets kon zeggen.

“Genoeg,” fluisterde Lotte, en ze stond op. Haar gezicht was lijkkbleek.

“Iemand heeft dit gemaakt,” zei Sarah. “Hier. In dit huis.”

“We moeten naar de politie,” zei Hanne.

“En wat dan?” vroeg Eva. “Zeggen dat we hier wonen via via? Dat we bloedige jurken hebben gevonden en video’s zonder context?”

Er viel een stilte. Het huis kraakte. Buiten sloeg iets tegen een raam.

Lotte liep naar de gang. “Ik ga slapen. Ik wil hier niet meer zijn.”

“Niet alleen,” zei Sarah onmiddellijk. “We blijven samen vannacht. In één kamer.”

Die nacht lagen ze in slaapzakken in de woonkamer, dicht bij elkaar. De haard brandde nog zwak. Niemand zei het hardop, maar iedereen dacht hetzelfde.

Wat als er nog meer camera's zijn?

De ochtend rook naar koffie en koud hout. De haard was uitgegaan in de vroege uren, en een ijzige stilte hing in de lucht, als een waas die zich niet liet wegblazen.

Sarah zat als eerste rechtop. Haar nek deed pijn van de houten vloer, haar slaapzak halfopen. Naast haar lag Lotte, diep in slaap, een hand onder haar hoofd geklemd. Eva en Hanne lagen iets verder, op de zetel. Vier lichamen, als kampende kinderen. Alleen waren ze geen kinderen. En dit was geen spel.

Ze stond op en liep naar de keuken. De koffieautomaat pruttelde geruststellend. Even was er alleen dat geluid, en de geur, en het idee dat misschien alles minder erg was dan het leek.

Tot ze weer aan die vrouw dacht. Die blik.

Toen de anderen één voor één bijkwamen, was het alsof er een onzichtbare barrière tussen hen in lag. Geen van hen had goed geslapen. Hanne had gedroomd dat ze opgesloten zat in de kast. Eva zweeg. Lotte wreef voortdurend over haar armen alsof haar huid te strak zat.

“Ik wil vandaag weg,” zei Lotte. “Even ergens anders zijn. Even normaal doen.”

“En dan?” vroeg Hanne. “We komen toch terug.”

“Misschien niet,” antwoordde Lotte zacht.

Eva keek op van haar mok. “We kunnen dat ding afgeven aan de politie. Anoniem. We zeggen gewoon dat we het gevonden hebben bij het opruimen van een oud huis. Dat moet genoeg zijn.”

“En dat bloed dan?” vroeg Sarah.

Ze keken elkaar aan. Te lang.

“Ik wil terug naar die ruimte,” zei Hanne plots. “Misschien zijn er aanwijzingen. Foto’s, papieren, iets.”

“Ben je gek?” riep Lotte. “Ik wil die ruimte nooit meer zien.”

“Maar wat als het echt iets is? Een misdaad? Dan moeten we toch—”

Een doffe bons onderbrak haar.

Iedereen verstijfde.

Het geluid kwam van boven.

Sarah liep naar de hal en keek omhoog. De trap kronkelde als een ruggengraat naar boven, donker en stil.

“Misschien viel er gewoon iets om,” zei Eva.

Maar niets viel zomaar, in een huis waar niemand boven was.

Voorzichtig klommen ze naar boven, treden krakend onder hun voeten. Op de overloop hielden ze stil. Er was niets te zien. Geen open deuren, geen objecten op de grond.

Tot Sarah haar hand op de klink van de kamer legde waar de plank lag.

Ze duwde zacht. De kamer was exact zoals ze hem hadden achtergelaten.

Behalve dat de kast openstond.

“Wie heeft—” begon Eva.

“Ik heb die dichtgedaan,” zei Sarah. “Zeker weten. Gisteren.”

Ze liepen naar binnen. De vloer leek kouder. De lucht zwaarder.

“Er mist iets,” fluisterde Hanne.

Ze had gelijk. De blauwe jurk met de kanten kraag — de meest opvallende van allemaal — was weg.

Niemand sprak. Niemand moest het uitspreken.

Iemand was hier geweest. Vannacht. Terwijl zij sliepen.

Ze zaten zwijgend in de keuken. De koffie was koud. De blauwe jurk bleef als een schaduw hangen in het midden van hun gedachten. Geen van hen vroeg hardop: wie heeft die meegenomen?

Omdat niemand het antwoord wilde horen.

“Ik heb de voordeur op slot gedaan,” zei Eva. “Dubbel zelfs. Ik weet het zeker.”

“En de ramen?” vroeg Hanne. Haar stem trilde iets.

“Allemaal dicht. Gecheckt voor we gingen slapen.” Eva keek haar strak aan. “Misschien... misschien heeft iemand een sleutel?”

“Wie dan?” fluisterde Sarah. Ze staarde naar het stoomloze oppervlak van haar thee.

“Die vriend van je oom,” zei Lotte langzaam. “Wat weten we eigenlijk van hem?”

Eva haalde haar schouders op. “Bijna niets. Hij woont al jaren in Argentinië. Hij gaf gewoon de sleutel door. Mijn oom zei dat het huis al jaren leegstond.”

“Niet leeg genoeg blijkbaar,” mompelde Lotte.

Hanne stond op. “Ik wil die camera weer zien. Misschien... heeft die vannacht ook iets opgenomen.”

Ze liepen samen naar de woonkamer waar de camera nog op de salontafel lag. Sarah pakte hem voorzichtig vast. “Het lampje brandt niet meer.”

Ze haalden de geheugenkaart eruit en staken die opnieuw in Eva’s laptop. Er stond één nieuw bestand bij. Datumloos. Naamloos. Alleen het tijdstip: 03:14.

“Dat is vannacht,” zei Hanne, met een droge keel.

Eva klikte.

Het beeld begon donker. Een wazige zwart-witte kamer. De woonkamer. Zichzelf in beeld, slapend op de bank. De anderen verspreid over de vloer. De camera stond op een andere plek dan de avond ervoor — iets hoger, rechter, gericht.

En toen... beweging.

Langzaam, als in een droom, verscheen een figuur aan de rand van het beeld. Een vrouw. Lang, haar gezicht onduidelijk, alsof de pixels net daar weigerden te focussen. Ze liep langs Hanne. Langs Lotte. Bleef even stilstaan bij Sarah. En dan... bukte ze.

Alsof ze iets fluisterde.

Het beeld stopte abrupt.

Sarah stond recht. “Dit is nep. Iemand fuckt met ons.”

“Wie dan?” zei Lotte fel. “Wie? Denk je dat ik dit allemaal opzet misschien?”

“Ik weet het niet!” schreeuwde Sarah terug. “Maar dit slaat nergens op! We zijn met z'n vieren hier, we vertrouwen elkaar, toch?”

Niemand zei iets.

Hanne keek naar Sarah. “Wat fluisterde ze?”

Sarah draaide haar hoofd. “Wat?”

“Op het filmpje. Ze bukte naar jou toe. Wat zei ze?”

“Ik heb niks gehoord.”

“Misschien wel. In je droom. Probeer het je te herinneren.”

Sarah kneep haar ogen dicht. “Ik weet het niet. Iets... onduidelijks. Een stem. Geen woorden. Alleen... kou.”

“Dit slaat helemaal nergens op,” mompelde Eva. “We gaan hier gek worden.”

Lotte stond langzaam op. “Ik wil hier weg. Nu. Naar mijn ouders. Naar eender wie. Ik wil... ik wil douchen zonder bang te zijn. Slapen zonder schimmen.”

Sarah keek haar strak aan. “Ga dan.”

“Wat?” Lotte hapte naar adem.

“Als je denkt dat we gek zijn, ga dan. Maar ik blijf. Ik wil weten wat dit is.”

Eva en Hanne wisselden een blik. Iets was veranderd. Iets was verschoven.

En niemand wist meer of ze met z'n vieren waren.
Of dat er een vijfde was. Die zich tussen hen had genesteld.

De regen tikte als vingers tegen het glas. Een onophoudelijk, ongeduldig getrommel. De lucht was loodgrijs, de bomen kromden zich in de wind als gekwelde lichamen.

Sarah stond voor het raam van de keuken en staarde naar de oprit. Er gebeurde niets. Geen auto's. Geen mensen. Alleen de oude brievenbus die in de wind heen en weer schommelde.

Achter haar klonk het gedempte geluid van hakken op de houten vloer.

Lotte.

Ze was anders vandaag.

Ze had haar lange blonde haren strak naar achteren gebonden in een staart, alsof ze haar gezicht wilde afbakenen. Geen uitdrukking. Alleen iets in haar ogen — een onrustig flikkeren, alsof er net achter haar pupillen storm was.

“Ik ga wandelen,” zei ze.

Sarah draaide zich om. “In dit weer?”

“Ik moet eruit. Even alleen.”

Ze wilde haar tegenhouden. Iets in haar riep *niet laten gaan*, maar de woorden kwamen niet. Dus knikte ze maar.

Lotte pakte haar regenjas van de kapstok en verdween zonder verder iets te zeggen. De voordeur sloeg hard dicht.

Sarah bleef staan tot het geluid van voetstappen op grind was opgegaan in de regen.

—